

Η πόλη που δακρύζει-Σοφία Βόικου

Ατμοσφαιρικό, ανατρεπτικό, μυστηριώδες, γεμάτο εικόνες, μυρωδιές και συναισθήματα είναι «**Η πόλη που δακρύζει**», το νέο δηλαδή βιβλίο της αγαπημένης συγγραφέως **Σοφίας Βόικου!** Με φόντο την μαγευτική Βενετία, οι ήρωες σκύβουν στο αυτί των αναγνωστών και τους κάνουν, όχι απλώς ν' ακούσουν την όμορφη ιστορία τους αλλά να την αισθανθούν με όλες τις αισθήσεις τους κατορθώνοντας να τους μεταφέρουν νοερά στα σοκάκια και στους υγρούς δρόμους της σαγηνευτικής πόλης.

Κυρίως κατορθώνουν να τους μεταφέρουν στο βιβλιοπωλείο του σινιόρο Φραντζέσκο και της οχτάχρονης εγγονής του Ιρένε, εκεί που η πώληση των βιβλίων γίνεται με έναν ιδιαίτερο και αινιγματικό τρόπο: οι αναγνώστες επιλέγουν τα βιβλία όχι από τον τίτλο, τον συγγραφέα και την υπόθεσή του -πώς θα μπορούσαν άλλωστε αφού όλα τα βιβλία είναι πακεταρισμένα με το ίδιο σκληρό χαρτί που δεν επιτρέπει να δει τι κρύβεται μέσα του!- άλλα από την μυρωδιά που αυτά γεννούν στο μυαλό και στη καρδιά του εκάστοτε αναγνώστη και της μικρής πωλήτριάς τους που τους συμβουλεύει για την σωστή επιλογή.

Μυρωδιές, όπως βανίλια, σανταλόξυλο, αγριοφράουλα μα και μούχλα, κάπνια και καμένη

σάρκα αναδίδουν τα βιβλία του βιβλιοπωλείου Libreria Mysticò και προσκαλούν όσους το επισκέπτονται να διαλέξουν το ανάγνωσμα που ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία τους.

οιαλεξουν το αναγνωσμα που ταιριαζει στην ιοιοσυγκρασια τους.

Απέναντι από το βιβλιοπαλείο βρίσκεται το εργαστήρι του Πάμπλο, που με την τέχνη του προσφέρει στους καρναβαλιστές την δυνατότητα να κρυφτούν πίσω από τις υπέροχες μάσκες που φτιάχνει και να ζήσουν το κέφι του Καρναβαλιού, καθώς και ο φούρνος της πληγωμένης Ρομπέρτα που οι μυρωδιές των εδεσμάτων της τυλίγουν την γειτονιά και σκεπάζουν την δική της δύσκολη καθημερινότητα. Αυτοί οι δύο άνθρωποι, ο Πάμπλο και η Ρομπέρτα, προσπαθούν να δώσουν στην μικρή Ιρένε αυτά που η ζωή αλλά και ο αυστηρός, πληγωμένος από το παρελθόν παππούς της στερούν. Η Ρομπέρτα της δίνει το ζεστό φαγητό, το μητρικό χάδι, που τόσο έχει στερηθεί μιας και οι γονείς της, η Ελιζαμπέτα και ο Ρωμανός, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα πορτρέτο κρεμασμένο στο τζάκι του ξεπεσμένου πλέον παλάτσο που κατοικεί με τον σινιόρ Φραντζέσκο, ενώ ο Πάμπλο της μαθαίνει κρυφά τα πρώτα της γράμματα, που ο παππούς της πεισματικά της τα στερεί καθώς όπως αναφέρεται στην σελίδα 139 πιστεύει πως: *Αν άφηνε την Ιρένε να μαγευτεί από τον κόσμο των βιβλίων, από τις ιδέες που κουβαλούσαν, από τα συναισθήματα που δημιουργούσαν, θα της χάριζε μια ζωή μέσα στην αμφιβολία και στην αμφισβήτηση. Θα ήταν υποχρεωμένη να ζει σε μια διαρκή μάχη με τον κόσμο και με τον ίδιο της τον εαυτό. Όσο πιο πολύ ερχόταν σε επαφή με νέες ιδέες, όσο περισσότερα πράγματα γνώριζε, όσο κατακτούσε το άγνωστο για να της γίνει γνωστό, τόσο πιο δυστυχισμένη θα αισθανόταν.*

Έτσι η Ιρένε αν και αγαπά τα βιβλία και περιτριγυρίζεται από αυτά, η απόφαση του παππού της στην ουσία την εμποδίζει να βουτήξει στις ιστορίες και τις αλήθειες τους που οι σελίδες τους φύλοξενούν. Ο Φραντζέσκο έχοντας στο μυαλό του την νύχτα που για χάρη ενός βιβλίου έχαισε την αγαπημένη του γυναίκα Λουτσία αλλά και την αγάπη της κόρης του Ελιζαμπέτα κρατά εσκεμμένα την Ιρένε μακριά από την γνώση. Εκείνη η νύχτα άλλωστε στιγμάτισε ανεπανόρθωτα τις ζωές του σινιόρ Φραντζέσκο, της Ελιζαμέτας, του Ρωμανού, του Πάμπλο, της δίχρονης Ιρένες... Τα αποκαΐδια της θα συντροφέψουν τις κινήσεις τους στο χρόνο και θα φτάσουν ως και την στιγμή που θα αποκαλυφθούν τα μυστικά της...

Διαβάστε το...!

Βαθμολογία 5/5

Στοιχεία Συγγραφέως

Στοιχεία Βιβλίου:

Τίτλος: Η πόλη που δακρύζει

Συγγραφέας: Σοφία Βόικου

Εκδ.: Ψυχογιός

Ημερ.Εκδ.: Οκτώβρης του 2017

Σελ.: 472

Ξεχωριστό απόσπασμα(σελ.39):

Τα βιβλία δεν είναι πίνακες ζωγραφικής για να χαζεύουμε τα εξώφυλλά τους. Ούτε πόρνες πολυτελείας για να τα ξεφυλλίζουμε και να αποφασίζουμε με ποια θα πάμε για να ικανοποιήσουμε τα πιο ταπεινά μας ένστικτά μας. Τα βιβλία δεν είναι μήτε ταφόπλακες που κρύβουν μέσα τους σαπισμένη, νεκρή γνώση... Τα βιβλία είναι πιο ζωντανά από σένα κι από μένα. Γιατί εμείς έχουμε μόνο μια ζωή. Εκείνα ζουν και μια και δυο και τρεις ζωές. Πολλές ζωές. Μέχρι να τα κατασπαράξουν η φωτιά, το νερό, ο τερμίτης ή η σκόνη. Ή η λήθη. Η λήθη, χειρότερος εχθρός κι από την ίδια τη φωτιά... Τα βιβλία έχουν πολλές ζωές. Κι αφού έχουν πολλές ζωές έχουν και πολλούς εραστές και πολλές ερωμένες. Έχουν την πολυτέλεια του λάθους. Του λάθους και της επιλογής... Ποτέ ο αναγνώστης δεν επιλέγει το βιβλίο. Είναι το βιβλίο που τον επιλέγει.

Δήμητρα Κωλέτη